

č. 3 tramp

„Jarda myslí že ho budu ignorovat,
ale ja si ho votroka ani nevšímnu.“

žofa

KČ 1

Jak žijeme

spravedlnost!

Rudé plameny bezohledně šlehalo do výše temnou zimní nocí, ozařující širokým obloukem skoro celou malou vesničku, rozprostírající se nad městysem Davlí. Byla neděle večer. Hrabali jsme se za zpěvu písní na nádraží do Davle na pacifik. Spatřili jsme na vzdálenost asi čtvrt hodiny tmavý, hustý dým. Přidali jsme do kroku. Vyběhnouše na vršek, spatřili jsme vše a proto klusem jsme spěchali k místu, kde jsme již předem věděli, že je nás zapotřebí. V pěti minutách jsme byli svědky krásného, avšak zároveň krutého divadla. Došková střecha malého vesnického domku stála v jednom plameni. Asi na padesát kroků od hořícího domku stála bezradně skupina vesničanů, z nichž jeden hořečně prohledával kapsy svých šatů. — Nemám, zvolal po chvíli a rozběhl se zoufalým výrazem ve tváři proti dveřím hořícího domku. Marně lomcoval dveřmi, které svíral těžký starodávný zámek. Udychání doběhli

jsme k místu, když došková střecha zachvácená ze všech stran požárem, se pomalu sesouvala. Ve chvíli věděli jsme vše. Chalupník se svou ženou byl na poli, když se dozvěděl, že mu hoří obydlí. Ve spěchu ztratil klíč od zámku. Po několika marných pokusech vypáčit dveře, kde mimo všeho majetku se nalézala též šestiletá dcerka, se několik hochů rozběhlo přinést kládu, pomocí které chtěli dveře vyrazit. — Kluci, hej rup! zvolal jsem, a celá naše parta, čítající 9 osob, se rozběhla proti dveřím. Ani nám se však jinak nedařilo. Počkej Sane, už to mám! zvolal v tom Harry a vyňal z kapsy revolver, dvěma ranami oddělil zámek od dveří. Kopnutí nohama a vchod do hořícího domku byl uvolněn. Nutno poznamenati, že dvě okna domku byla zamřížována. Jako rota šlenců jsme se nahrnuli dovnitř a než přinesli kus klacku na pomoc, měli jsme mimo malého děvčátka, skoro polovinu nábytku v bezpečí, venku. Jak jsme asi vypadali, si každý dovede představit. Začouzení dýmem a zmazání jsme si připadali jak imitátoři černé Sepiny. Ohnivě jazyky zachvacovaly stropní trámy, když jsme vynesli poslední pytel obilí.

Když bylo vše venku a domek skoro v zřícenině, přihnali se z Davle polykači ohně v podobě hasičů. Ovšem že úplně zbytečně, neboť z dohořivajících trosek se nedalo již nic

zachrániti. Se slzami v očích děkoval nám chalupník za vše, co jsme pro něho učinili. Několik jiných, horlivě vykládalo četnickému strážmistru, který přijel na „hasičáku“, o celém našem postupu o záchranných pracích. Chystali jsme se na další cestu, když nás zastavil vykonavatel zákona a rázně žádal na Harrym zbrojní pas. Hej rup, spravedlnost! Harry ho neměl tak jako ho nemá mnohý z nás. A už to bylo. Za asistence osmi hasičů a četnického strážmistra jsme se vezli jako rota Leciánů do Davle.

Celková bilance naší odměny: Zabavení dvou revolverů a nožů. Vyšacnutí nás všech na stanici v Davli.

A nyní očekáváme rozsudek ohledně přestoupení zbrojního patentu. Vlak nám samozřejmě ujel a do Prahy jsme se došourali v pondělí ve tři hodiny ráno.

Vidte kamarádi, že jsme rádi, že máme spravedlnost! Spravedlnost nad vše!

Ano, Franto Šerife, již nejsem proti Tvým článkům. Chápu nyní úplně Tvé správné přesvědčení.

Na chudý lid holt musí bejt přisnost!

To nás však nemůže odvrátit od toho, aby jsme jako kamarádi činili dobro, za zlo!

San Diego.

KDYŽ KANADKY TEDY OD VÝROBCE VESELÝHO

PRAHA — Jáma.

— Poslechněte, furt lezete za moji cérou. Chcete si ji vzít -- nebo co?

— Nebo co.

Čeče, u ná s vdomě bydlí v prvním patře pan Fialka, v druhým pan Karaflát a ve třetím pan Pomněnka, a přece to v celým domě smrdí po česneku! Dandy.

— Viš jaký je rozdíl mezi autem a elektrikou?

— Ne.

— Tak pademe tedy pěšky.

Soudce: „Jste vdaná?“

Svěd kyně: „Ano, dvakrát.“

Soudce: „Vaše stáří?“

Svěd kyně: „25 roků.“

Soudce: „Taky dvakrát?“

Dandy.

„Dyž mě stará nechala, chtěl jsem skočit ze skály!“

„A co tě odradilo?“

„Ta vejška“

—Šefe—

— Tonda Pikú má v bondě dva králiky, ale to mnsej bejt náký děsný flamendři! Po každý, když tam přijdu, tak maj červený voči.

„Tramp“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliiová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Pterov: Pterov, Škodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — Novinová sazba povolena č. 290.458/VII—1930.

Zákaz trampingu a táboření v přírodě

je thema každému přístupné diskuse v rámci

II. potlachu pražských trampů

kteřý kona se ve čtvrtek dne 15. ledna 1931 v 8 hod. večer
v Modrém sále restl. „U čísla“, Smíchov, Štelánikova al.

Hádání o trampingu, časopise, scéně a pod. — Přijďte všichni
bez i s kytarami, v trampském i v civilu.

Vstup samozřejmě volný.

T. V. D.

V denních listech byla otištěna zpráva o chystaném zákazu táboření v lesích a nastávajícím ostrém postupu proti trampingu. Sensační doklady o organisovanosti tohoto tažení proti trampům budou předneseny na potlachu pražských trampů dnes ve čtvrtek 15. ledna v Modrém sále restaurace „U čísla“ na Smíchově. Dostavte se všichni, jimž záleží na tom, aby útok proti trampům byl odražen a kteří chtějí být dokonale informováni o vlastním jeho účelu.

V poslední chvíli upozorněte všechny trampy, že je jejich povinností dostaviti se na potlach a připraviti se k odražení útoku pad'ourů.

Dělník Havelka byl s rodinou u příbuzných na venkově a když se vrátil, našel na dveřích cedulku:

„Došel vás platební rozkaz na daň z příjmu a poněvadž vám nemohl být doručen, byl vrácen Okresnímu úřadu pro vyměřování poplatků, kdež si ho kdykoliv můžete vyzdvihnouti.“

Havelka šel na Okresní úřad a tam mu řekli: „To jdete brzo, to bude pěkná pokuta! Ale jděte k panu radovi Vostřálhalovi.“

Havelka jde, na dveřích pana rady je lístek: „Jsem na dovolené.“

Havelka přilepí na dveře lístek: „Vy mi můžete kraj vajs vlízt na záda a za tím účelem si můžete kdykoliv ke mně přijít do bytu.“

Povídal tuhle Sonny-boy svému tatíčkovi, All Johnsonovi v bio Světozor (reprodukováno na strojích Western-Elektric):

„Hele, fort, máš mě rád? — Co říkáš? Že jo? Koukej, tak mě furt nevtrovuj s těma blbejma písničkama.“

Úzkoprsé morálce pad'ourské doporučujeme vřele k odstranění této vady Hydiko-bonbony. Bližší v Listu paní a dívek.

Jukailim.

K rozšiřování „Trampa“

Podle uveřejňovaných nových objednávek je vidět, že „Tramp“ po převzetí Trampským vydavatelem družstvem získává nazpět sympatie bývalých svých čtenářů. Je to radostný fakt a stále se musí pracovat pro rychlejší zvyšování nákladu. Není to starost samotné administrace a redakce, nýbrž všichni čtenáři mají napnout všechny své síly, aby získali pro „Trampa“ nejen své kamarády-trampy, ale i ostatní mládež přitáhli „Trampem“ k trampingu.

Pro osadní kolportáž zimní doba není příliš příznivá, přesto však docílují některé osady dobrých výsledků. Příklad „Čtyř z Barthelmesu“ a Šeleho ukazují, že je možno pro „Trampa“ sehnat tisíce nových předplatitelů, Barthelmesové jich sehnali již 77 a Šefe „Trampem“ přímo zaplavili Úvaly, neboť „Tramp“ tam již odebírá 19 předplatitelů.

Celá řada jiných kamarádů je následuje a získávají stále nové čtenáře. Záleží ovšem též na tom, aby kamarád, získávající nového předplatitele, vysvětlil mu povinnost správného zasílání předplatného a nepoškozování vlastně časopis náhodným a nuceným získáváním.

Žádejte ve všech hostincích, u všech holičů, aby si „Trampa“ předplatili a hlase nám hned jejich adresy.

Přičlňte se, abychom vás mohli co nejdříve překvapit zvětšeným a rozšířeným formátem „Trampa“.

střezčelíčka: světoběžníci.

Vysadili ho z fabriky zrovna na léto, tak na začátku, kdy slunce teprve počalo na obloze slibovat horkou lazen. Být bez místa je věc smutná, tragická, bolestná, ale přece se vždy snáze snese v letě, než v zimě. Přes týden vyklepnete halěr z různých meloušku, rit, šmejdičí, sežene se na ten sobotní čundr na Sázavu nebo do Proudů, na camp „Červeného psa“, nebo do „Bezejmenné“, samozřejmě pod stan, jenom pod stan, poněvadž náš nezaměstnaný je stanář z nutnosti i ze zaslady. Jednak, na chatu neu peníze, není však ani nálady jezdit stále do jednoho místa, byť byla krajina sebe krásnější, stanář je tulák, stanář se musí čundrat, jezdit pod stan od časného předjaří do pozdní jeseně, kdy už louka šedivá prvními mrazíky, ten trošek zimy se přespi pohostinsky u kamarádů z osad (po každé řině) anebo po hospodách.

Jednou slyší, že je kraj, kde možno celé léto zadarmo trávit, kraj panenský, divoký, užijíš se mavnutím ruky, nadržní se, houšť borůvek a ostružin, oko nalíčíš, králička chytneš, ostatně, máme Colta, odpráskneme třeba kolouška, jsou tam krajiny sverepě jako v Coloradu, za tři dny člověka neuvidíš, zato medvěda nebo vlka.

Podkarpatská Rus.

Stan, kolíky, toru, dvě tři konzervy do ní, první sítnice, vedoucí na východ, nás přijme, jdeme a jdeme, spíme v seně, po stohách, chytáme auta, žebráme o jídlo, tu a tam si zapracujeme, aby se žily nezkrátily, a za několik dní jsme na místě.

Viděli jste všechno, vlka i medvěda, zajička jste ulovili, chleba a mléko na salaších vyžebrai, četníci a hajníci vas prohnali. A poněvadž jste už skoro v cizině, narostly vám větší uši, oči se vám víc vykulily než domu za Prahou, v lebec vám nabobtnal mozek. Jste na osvobozeném Slovensku, na jeho nejzazší výspě. Prošli jste dědinami, lichž definice je kostel a kontusovka. Lidé neumí ani číst, ani psát, žijí na úrovni zvířete, dřou nelidsky od slunka do slunka. Ženy, předčasně zestaralé, dítě u prsu, dítě na zádech, na pole a z pole, degenerované typy mužů za stolkem u žida-krčmára. Kořalka, kořalka. Cikáni, tlakouci šutr u bílých cest, zbabělí, zlodějšti, zoufalí a ovari. stále honěni s místa na místo automatem-četníkem, který ani neví, co dělá, který loví lidi stejně jako švec udělá boty.

Poznali jste zavilý fanatism klerikalu, lidé bydlí v jamách a peleších, ale kostel je na dědině, krásna lidova stavbička, celá dřevěna, národopisná památka, panaček stojí na vyřezavané, malovkami zdobené kazatelně, s níž namísto učení Kristova hází obratně do tupých hlav politickou demagogií, celá veselčí u jeho nohou.

Maďarského četníka vystřídá český, jsme svobodni: Naše úřady, naše vláda, naše školy, naše husitská tradice, naše národní hrdost, naši nezaměstnaní, naše bída, naše tma, naše aeroplany, naše kanony, naši Ellingři a Broumarští.

Ó, svobodná Slovenčino!

Jdeš do Jasiny, do Husů. Zašlhaš přes maďarskou hranici a — prsa ti splasknou. Hrome, oni tam tohle všechno mají taky.

Teď už se toho nezbavíš. Ty velké oči a uši, ten rozrostlý mozek už ti zůstane. Vracíš se na podzim domu, poznáváš, že Podkarpatska Rus se přestěhovala do Prahy. Tam houli cikany, zde nezaměstnané. Tam thou kněží, zde všichni, co jsou nahore, kněz by na to nestačil. I vlka a medvěda tu uvidíš.

Na zimu se vám podařilo vstoupit do staré fabriky, ale druhého jara provedou s vami opět špinavou hru. Ani se mnoho nerozčilíš, poněvadž jsi proletář a znaš zlobu lidskou. Sázava tě mňikovala, nakazila, Podkarpatska Rus ti dala čichnout vnitř exatky a lonský pří-

pad se opakuje. Jenže letos už máš kromě Colta také passport, poněvadž jsi tulak a srdce ti zavalila tíha dále. Pojem v l a s t dávno se ti scvrkl v malou, suchou švestičku, bezmasou, bezkrevnou, chceš se stát světobčanem.

Jednou, tak nazdarbuh, octneš se v Sofu, kde pobledlý díváš se na rozvalny cerkve Sveti Nedelja, katedrally, vyhozené do povětří vzbouřeným proletariatem. Jsi vážný a mlčenliv, dávno už neříkáš „jen ne politiku“, neboť jsi chud a na svém těle pocítil jsi zuby jiné politiky.

Snad jsi videl i Plovdiv. Bylo právě po zemětřesení. Zřícené, rozbité domy. Chudí bydlí v děrách, stanech, jamách. Bohatí? To bys musel ještě do Varny, do mořských lázní, tam jsou oni. Co? Nic! Prostě na to měli.

Cábríš světem a hlavu máš divnou. Ještě toho uvidíš! Svět není malý, bída také ne. V Cařihradě jsi pracoval na Zlatém Rohu. Za třbu denně. Videl jsi galatské nevěstince pod záštitou policie. V zemi radikálního reformisty Khemala Paši! Smyrenské dělníky vedli ukované na řetěze pobřežím. V Tunisu jsi uzrel pohádkový Orient. Cizinečti hualí hordu zajatých Říčanů, kteří chtěli Afriku Afričanum. Granada, Madrid, slunné Španělsko, kytary, víno a fandango, a revolucionáři, ležící u zdí. Poznáš francouzskou rovnost a německý pořádek. Co, ty bledneš? Tobě není dobře? Neblázní! To jen chatra, lumpenproletariát zmirá hladu. Národ? Občané? Tam je pořádek, klid, kázen.

Pracoval jsi v Tunisu, v Alžiru, dřel jsi asfalt a zalykal ses zápachem fosfátů, v Oranu tě lákali do legie, ale tys nešel, na to jsi byl málo opilý, v Marseille jsi nosil v Portu za dvacet denně, napudrovaná Paříž s horečnatými očima snažila se na tebe udělat dojem, kurva stará, Mnichov, již vyslovení jeho čpi ti ztuchlým pivem, až jednou ti zase nacpali do pasu to naše staré, drahé razítko v mateřštině — ty ses vrátil domů, ošuntělý trampír ze Sázavy.

Ja vim: ty už nebudeš nikdy stavět trampskou chatu, nebo zpívat „na řece canoi mám, na vlnách tíše dřímá....“ — Nacpeš si fajku, potřešes rukou klukum a dlouze se napiješ. A budeš více kouřit a pit, než mluvit.

Ty jen tak na skok, tys přijel jen zkorigovat, jen říci, že Podkarpatská, Balkán, Malá Asie, Afrika, Západ, to je pořad pět, pořad stejné, chudí jsou vykořisťováni bohatými, vidělš francouzskou botu na arabském vazú, státotvornou slmu na tváři proletáře. Už neříkáš, že nezaměstnaní dělají politiku a že je lépe utéci před paďoury do lesu se svoji squaw.

Rozkročíš se jako tehdy, ty, starý toulavý vik. věčný skeptik a zvědavec, a říkáš si: Teď, teď.....

JESTE MUSIM VIDET NOVE RUSKO.

A staváš se mimoděk reportérem proletariátu.

Oprava podle § 19. tiskového zákona.

K článku uveřejněnému v č. 28., roč. VII., pod názvem „K poměrům u fy. Hafa-Pata“:

Není pravda, že někteří dělníci jsou terorisováni, ale pravda jest, že někteří dělníci nejsou terorisováni. Není pravda, že polovina zaměstnaneckva jsou hotové fysické i duševní ruiny, ale pravda jest, že polovina spolupracovníků nejsou ruiny. Není pravda, že dělnictvo není ochotno děle snášet tento brutální způsob vykořisťování, ale pravda jest, že spolupracovníci jsou ochotni snášet tento brutální způsob vykořisťování. Není pravda, že se mistři u této firmy chovají vůči dělnictvu neslušně, ale pravda jest, že se mistři vůbec vůči spolupracovníkům nechovají slušně. Není pravda, že někteří ředitelé této firmy jsou vyloženi hlupáci, ale pravda jest, že někteří ředitelé vyloženi hlupáky nejsou.

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Píšeš ještě dnešním listek. Brož, Kartáš. Ročice, Čechy.

Kulturní bacily

Dwa z Barthelmesu:

Umělkyně — ideální trampka.
(Z rozhovoru s Anitou Janovou.)

Anitta Janová; znáte ji přece z mnoha českých filmů, že? Setkali jsme se s ní náhodou na jedné z nejživějších tříd. Napadlo nás, obohatit jednou „Trampa“ poctivým rozhovorem s filmovou herečkou. A proto jsme se s ní zastavili.

„Tramp? Jak bych neznala „Trampa... Dostávám ho poštou.“

„A máte předplaceno?“

„Na kamarády nikdy nezapomínám. Jsem přece z Chuchle a ještě když jsem hrávala v Aréně, nežli mi Karel Anton přidělil první velkou filmovou úlohu v „Pohádce máje“, nadšeně jsem jezdila ven a horovala se Slávkou Tauberovou, mojí drahou kamarádkou, každou sobotu po představení, trampingul!“

„Jak by se vám hrálo v trampském filmu?“

„Podle toho, kdo by ho točil.“

„Hrála byste ráda v trampském filmu?“

„Rozhodně! Nejsem spokojena s úlohami, které hraji, poněvadž mně nesedí... Vím to. A pak — příroda: tam se hraje, v té se filmuje...“

„Vaše filmy?“

„Bylo jich mnoho!“

„Vaše nejlepší úloha?“

„V „Pohádce máje“.“

„A nejpobornější?“

„Nevím.“

„Koho si nejvíce vážíte z českých filmařů?“

„Lamače, Marwille a všechny, kteří to myslí dobře s českým filmem...“

„Vaši oblíbenější?“

„Clive Brook, Nils Asther, Werner Fütterer, Johny Barrymore a Novarro.“

„Zpíváte také?“

„Trošku.“

„Proč hráváte vlastně téměř stále u jednoho režiséra?“

„Nevím. To se zeptejte těch ostatních... Nelíbím se jim nebo se jim nehodím... Víte, jsou takové „party“, mají své lidi a mezi ně... Krátce: žádná soudružnost, žádná spolupráce. Jenom konkurence a rivalita.“

„Ale — konkurence je přý zdravá?“

„Rozhodně! Ne ale v maličkých poměrech...“

„Jak se vám líbil Burian jako feldmaršálek?“

„Byl báječný!“

„Jak pohlížíte na český film?“

„Jako na zaměstnání i jako na zábavu.“

„Co soudíte o trampingul?“

„Je zdravý a prospěšný! Divím se, že stát vás trochu nepodporuje ve

snaze po zdravém úniku z prachu města, z dílen a továren, zlevněním jízdy na drahách a státních autobusových linkách...“

„Myslíte, že by se dalo něco dělat?“

„Držet pohromadě a — neštvat se pro malichernosti!“

„A obsah „Trampa“?“

„Časopisu? Je vidět, že tam máte šikovné lidi, kteří kdyby byli jinde, stali by se velmi slavní a oblíbení. Cením si jejich skromnosti. To myslím: anonymita! Žádný se nechlubí... Píšete, abyste bavili kamarády. Líbí se mi mnozí vaši kamarádi, jak stylem psaní, tak hutným obsahem...“

„Vzkážete něco našim kamarádům?“

„Aby tak nehubovali na český film a podporovali naši snahu po zlepšení. Z ničeho nelze dělat najednou zázraky. Pak vám přeji mnoho tak kurážných a podnikavých mládenců, jako jste vy, a abych se jim vždycky ve filmu líbila.“

„Dovolíte tedy, abychom to uveřejnili?“

„Jak to, dovolím...? Budu šťastna, jestliže ve vašem časopise bude něco příznivého o mne, jedné, která vždy patří mezi vás a která ještě než se stala špatnou filmovou herečkou, byla dobrou trampkou.“

„Proč špatnou? Jste velmi populární. A závěrem: váš příští film?“

„Nepočestná žena.“ Myslím, že vyjde již tento měsíc... Režii vedl Oldřich Kmínek. Upozorníte na ten film vaše kamarády. Myslím, že bude velmi dobrý a že se vám v něm budu líbit. A chcete-li mít veselý rozhovor, jděte na Slávku Tauberovou... To se zasmějete vy i vaši čtenáři!“

A s tím jsme se rozloučili s filmovou umělkyní Anitou Janovou... Její postava nám zmizela v kavárně. A resumé: „Málo platné, hoši, je to správná a dobrá holka, tahle Anitta Janová!“

Melich:

Tedy o tom českém filmu

Několik slov k vašemu milému interviewu, sl. Janová. Ruku na srdce. Věříte opravdu v budoucnost českého filmu na dnešních základech? Myslím, že by odpověď nebyla příliš těžká. Něco jste napověděla: — jsou takové party, mají svoje lidi a mezi ně... že ano? Těchto několik slovíček bych klasifikoval jako nejuvštějnější kritiku českého filmu. Nic jiného v českém filmu nehledejte, než partu, již parťák dovede sehnat potřebné pra-

chy k natočení několika tisíc metrů něčeho, co se jmenuje film.

Omylem se tomu také někdy říká umění.

Nepoukazuje na oblíbené malé české poměry, nedostatek kapitálu, vkus obecnostva a povinnost, vyrobíti kasovní film. Naide-li se kapitál pro šmejdy, jistě by se našel i pro dobrý film. Vkus obecnostva zkazili filmoví pracovníci sami a jistě nikdo nebude chtít tvrdit, že kasovní film znamená špatný film.

Který z českých režisérů přinesl do českého filmu něco více, než pouze snahu, vyrobíti kasovní šlágr? Pravda, byly tu nesmělé pokusy o nový režijní výraz (Machatý v Erotikonu a snad i Anton v Tonce Šibenič), ale, bohužel, pouze pokusy, a to 1—2 jednotlivců. Ti jednotlivci se odmíchlí, zatím co několikrát zkrachovávají (umělecky) režiséři natáčejí vesele dál. A budou natáčet, protože umějí — sehnat peníze.

Píše se o úspěších českých zvukových filmů. V čem vězí ten úspěch? Odpověď je snadná: V nesrozumitelnosti cizích dobrých i špatných filmů. Technický zážrak, mluvicí film, došel k neslavným koncům. Zničil mezinárodnost filmu a posloužil několika pohotovým domácím režisérům k problematickým úspěchům. Divák, utlučený nesrozumitelnými dialogy a písničkami různých těch sonnyboyů, utíkal tam, kde z projekční desky uslyšel české slovo. Zaujat pochopitelně technickou stránkou vynálezu, nevěnoval pozornost vlastnímu filmu a byl nadšen třeba hloupým vtípem, jenom proto, že mu rozuměl.

A nyní zbývá jen otázka:

Jak dlouho to bude trvat, než omrzí diváka, chodit na český film pouze proto, že se v něm mluví česky? Jak dlouho mohou trvat úspěchy filmů, v nichž je úspěch dohlouvan tak laciným způsobem, jako na př. zařazením národní hymny? Chápu, že se tím snadno docílí dvojího efektu: film je prohlášen za kulturní, zbaven dávky ze zábav a podnikatelé tím udělají větší kšeft a obecnostvo je donuceno povstati a tleskati, čemuž se říká ohromný úspěch.

Tedy proto, sl. Janová, nutno nemilosrdně kritizovat český film, proto nemůže nás nadchnout úspěch C. a K. polního maršálka, poněvadž to není film, nýbrž zfilmované divadlo.

Český film, a speciálně mluvicí event. zvukový, dosud čeká na svého objevitele. Nevěřte, že čím bude někdo z těchto patriotických a maloměšťáckých tvořitelů fotografovaných textů plesnivějších románů a divadelních her.

Hněv

Ježíšek narodil se o Štědrém večeru na slámě a v seně.
Po třech králich schová ho kostelník zase na půdu.
Víra obléká s knězem nádherná roucha a vypadá povzneseně.
Ale já nevěřil nikdy a teď už teprve nebudu.

Žebrák na schodech kostela vydělá sotva na kořalku.
Kalhoty provlhlé stařeckou močí mrznou na nahém kamení.
V pravém rukávu má pověšenou památku na myšlenek dálku.
Válka ho takto poznamenala urvanou rukou a dírou v rameni.

Zabitě radosti pláčí v zčervenalých důlcích očích.
Jehličí vánoc straší za stuhou klobouku bez střechy.
Lidé s plnými břichy dosníávají bláhovou idylu na půlnočních.
Mělkost halí se do vůně a kouře a koledy jsou odkázány na měchy.

Nadílku s šestáčky stvořil i doutník ve staniolu.
Sláma v cihelně je stejně chudá jako ta v Betlemě.
Hořeli dědeček s havanem spolu a uhasli spolu.
Kostí s hromádkou hadrů rozpačitě složili na seně.

Jakákoli učení se podobnou pravdou povážlivě zraní.
Lidská pakáž zas pomohla jednomu do nebe.
Chudí staví si stromeček ze slz a nařikání
a jejich bosé nohy a prázdný žaludek tolik nezebe.

**Povídá si tenhle spustlejš
plavčík:
— Co by se asi stalo, kdy-
by sem se uříz.**

Franta Scriť:

Povídka o karborundovém brousku

Bylo jich mnoho po světě roztroušených a byli tak vzdaleni, že o sobě ani nevěděli, ti lidé, kteří zasvětili celý svůj život myšlence, jež plála v jejich mozcích tak, jako plane jediný kamen na světě. — Diamant.

Mnoho lidí se pokoušelo napodobit přírodu v této skvostné hracíce, jež házi oheň, který studí, pro níž se ženy prodávají a muži zabíjejí.

Moudrá a krásná příroda, když pracovala na svém mohutném díle, vše rozvázala do nejmenší podrobnosti, bez sentimentality a zbytečných vašní. Každou hezkou cetkou, již vyzdobila svoje umem, podporovala jiný ornament, jenž opět držel druhý, a vše bylo tak krásné, protože účelné.

A když se vše tak dařilo, byla šťastna jako muž, jenž svému dítěti hněte figurky z chlebové střídy, a hnětla a stlačovala ve svých prstech kousek, malý kousek svého materiálu. — „Diamant je vlastně čistý uhlík, zhuštěný ohromnou silou.“ — To vyrkl jeden člověk, a pak ti všichni roztroušení po celém světě hledali, pátrali, přelí se a ztlačovali vše možné. Byli to pošetilci, jako jsme my.

Hledali diamanty a objevili karborundovej brousek.

Ale, poslyš, ty, jenž brousiš svoji kosu v senoseči! Odpověz mně, ty, začerněný mehaniku, jenž přebroušeš válce motoru, máš příčiny, smatí se těm, kdo ti dali nástroj do ruky?

I my jsme hledali diamanty. Něco, co jsme sami nedovedli popsat, krásné, čisté a volné tuláctví jsme hledali my všichni trampové.

Co si ale počneš s brilantem, jenž svítí a nehřeje? Co tu bude světla a lesku v chudé rodině, ať si s ním ale bude hrát a spolkně to. Co s takovým převitem, kterého se nikdo nenají a je ho všude plno!

Co s našimi krásnými slovy, když otec je bez práce, ty máš sto korun týdně a je vás doma ještě pět! Že tobě, kamarade, není ještě tak zle? Pak se teprve připravuj, protože až to bude, bude pozdě.

Tobě, ty zdravé tělo mladého kluka sluší líp rozhalený krk a ošlehaná tvar. nežli vsechny bruanity a šperky.

Nelítuj, že to nikdo nevyužal. Mohl by to třeba polknout jednou zrovna tvůj prvorozenec. Važte si toho, čím brousíme kosy a hřídele. Nelitujte staré opulé romantiky, jež žila a nevěděla proč.

Pozvedněte do výše čisté a klidné přátelství trampa dělníka rukou i pera, stejně milujícího přírodu jako odhodlaného k boji za svoji třídu.

Nebyli pošetilci ti, co vynašli karborundový brousek!

K výročí úmrtí starého trampa, Jar. Haška.

Hymna strany mírného pokroku v mezích zákona.
(Napsal Josef Mach.)

(Zpívá se na notu „Milion paží v tmách se vzpíjalo“.)

I.

Milion kandidátů vstalo,
by oklamán byl dobrý lid,
by voličstvo jim hlasy dalo,
prý ochotně je chtějí vzít.
Ať prudký pokrok chtějí jini,
násilím zvrátit světa řád,
my pokrok mírný chceme nyní,
pan Hašek je náš kandidát.

Refrain:

Volič v tomto městě,
svou bídu v Kravin vyzneste,
jen kdo máš svrab, zůstaň dál.
Pryč s nemírnými pokrokáři.
Pryč s laičkými bankrotáři.
Nuž v boj, nuž v boj, nuž v boj
za pokrok mírný.

II.

Však proti nám nic nepořídí
Klofáč, Kramář, ni Yvonna.
Jen my jsme pokrokoví lidi,
ovšem, jen v mezích zákona.
My vytrváme v každou dobu,
byť poutali nás řetězy.
Je pokrok mírný na pochodu
a pokrok mírný zvítězí.

Refrain.

Na památku 6. ledna 1931.

Squaw

stránka našich děvčat

Děvčata, holky, kamarádky!

Rovnici, která by v náručí rovnítko položila chudé i bohaté, do nejdelší smrti nikdo nevymyslí. Teorie o kapitálu a proletariátu jsou svatým učebním podobně jako Otčenáš a jen podporují skutečnost, že lidé nemohou být bez modliteb a hesel. Diktát peněz je zvíře bez života a proto nesmrtelné a půjde-li v budoucnosti o jakékoli jeho ovlivnění, bude přec každá úprava jen zakrytým vladařením zlatého molocha, neodstranitelným, jako nezničitelná je lidská ješitnost a člověčí sobectví.

Tak jako vždycky, rovnám si nadýchanou předmluvou cestičku k vlastnímu ději.

Kterýsi deník si stýská, že mládež dnešních dnů má málo odolnosti pro hrubý nápor života a že zhusta bez boje mu podléhá, věříc více kulce nebo lokomotivě, než vlastní síle. Dobrá. Jde o skutečnost, která je příliš pravdivá, než aby byla vyřizena několika řádky.

Je ovšem téměř provokativní, že brojí proti slabosti mládí list, jenž jako mluvčí strany zastupuje vrstvy, jichž dorost má nejméně příčin, utíkat před bídou, nebo umlčovat srdce, volající příliš hlasitě. Dědečkové, horšící se nad jednoduchým účtováním se světem a jeho radostmi i žaly, krátkozrace přezírají, že doba jejců „zrání“ neporovnatelně štědrěji podávala dlaň s žoldem a tím i s chlebem, než dnes zafatá ruka, spíše hroící než laskavá. Továrny, dílny, komptoiry, krámy, kuchyně i pavlače, přečpané těly pro možnosti umístění dalších a vyřídůšské, hřešící právě na toto nadbytečné množství materiálu, jak se dnes hodnotí junáci a děvčata v hantýrce zaměstnavatelů, lupičsky připravují o ideály. U nás děvčat pak ještě jiné zřetely, které rozhodují o kurunách a krajících jídla. Počet nároků a vyhlídek, třebaže restringovaný na nejnižší minimum, má hodné nezřetelné obzory, a to ještě jen pro výhledy nejkraťší, neboť budoucnost je problém, o který se vždy pouze pokoušíme.

„Hvězdičková existence“, vypočítaná blboučce z příjmu 400 nebo 500 korun měsíčně i s kouzlením zábav a tance, zaplaceným hladem pročajovaných večerů, je opravdu tak nuzáckou perspektivou, že rozhodnutí z vlastní vůle má často přijatelný punc samozřejmosti a logičnosti.

Všechny osudy nejsou dosti štědré, aby v kamarádství samy našly i sílu a v rabijáctví dne i útěchu v lepší příští.

Prostředí a někdy i důvody, vyplývající z povahy a založení, vyloučí jedince z všeobecného toku sblížování a k tíže existenční mizerie přiloží ještě polínko samoty.

Kamarádství jako vyznání mladých ve shluk šťastných a odhodlaných musí přivést i tyto některé, poznamenané dvojí bolestí. Kamarádství mladých.

Kamarádství všech z kamarádství několika, tedy i kamarádství Lídy s Molly a Molly třeba se Zrzavou Maud a dále se všemi, které jsou nebo budou naše.

Při čemž kamarádství kolejniho zapoatření, vykoupené tisícíčkou tátova jmění, rozhodně vyřazují.

Molly.

Nazdar, děvčata,

taky já jdu do cumlu a něco vám povím, ať je vám to vhod nebo ne. — Haydéz z Budvajsu a Božena praví, že většina holek trampuje jen pro zábavu a vyrazení. — Dovolte, pro co vy tam jezdíte? Snad pro nějakou vážnou práci, ne? Ba ne, proto, abyste se v lese po celotýdenní dřině osvěžily, nadejchaly se čistého ozónu, aby vám pajšlík, znečištěný smradem dílen a kanceláří, řácky vyvětral. Zrovna jako kluci — A slova „vyrazení, osvěžení a zábava“ mají, tuším, hodné společný význam.

A, milé záby, která pak z nás se nerada strojíme do žoržetových a jiných šatů. Jisto je, že každé pondělní ráno stane se z nás každé, ať jsme trampkami více nebo méně, určitě zase civilní člověk, který obleče městské šaty, klobouk, kabelku (v tý je určitě střepek zrcátka, prášek pudříku a žvanec červení) a pospíchá do práce a dře, nebo taky nedře, celý den. Přece nelze chodit v golíčkách, kedskách a na krku divokej šátek, nebo v plavkách jako na osadě?

Jaký kroj, tak se stroj; v Praze nosíme žoržety a v sobotu na tramp se nasadíme po našem.

Já teď v zimě z důvodů rodičovských překážek netrampuju, tak chodím do divadla, bia, tancovat. To nejraději. Víte, proč já nosím atlasový střevičky? Že jsou laciný a stačí na celou zimu, A ať je to Metro či jiná kavárna, je to všude stejně bíbé; pro

mne by k tanci stačil gramec a kus udupaného placu před naší boudou, ale co mám dělat?

Tak mi nekláte, že jsem se tak rozkecala, tisknu všem dobrým trampkám pracky, ať jsou rozpíchaný vod jehel nebo votlučený vod psací mašiny, nebo zapatlaný z čokoládovny či z jiný branže.

A pátým pádem volám: Ahoj!

Mája ze Zambezi.

Dívky,

musíme se k vám také přihlásit s naší dívčít osadou, nazvanou prozatímně Hsa. Nejsme žádné filény, které hledají v trampingu pouze ořechodnou zábavu. Ještě se vám ozveme. Ahoj! Stanka.

Kamarádko Božo!

Jsem tu také jedno trampské srdce a úplně s Tebou souhlasím, co se týče kamarádství mezi děvčaty. Ale, milá holka, řešení tohoto problému je dosti těžká věc. Zase je to ta věčně blbá ješitnost a rozmazanost našich děvčat, která je původcem jejich nesnášenlivosti. Oč jsou na tom kluci lépe, že dovedou být sobě dobrými a upřímnými kamarády!

Podívej se, milá Božo, jezdila jsem trochu dále než za Librajdu, Mečas, Unhošt atd., a měla jsem několik kamarádek z různých končin trampského světa. Byla bych s nimi srdce rozdělila, ale pěkně se vyznamenaly! Obyčejně se zabouchly do kluka, mnohdy to byl i paďour (pak se nazývaly trampkami!) a pošlapaly mé kamarádství — vykašlali se na mne.

Je dobře, že máme svůj koutek v „Trampu“, kde si navzájem můžeme volně pohovořit. Víš, že jsi dobrou trampkou-kamarádkou, ale kolik a kde najdeš takové Boženy, Lídy, Molly a Blanky? Nechci sakrovat, ale je jich sakramentsky málo. Ráda bych si s Tebou jednou v soukromí pokecala, Božo, neboť jsem také už dlouho netiskla ruku dobrému trampce-kamarádovi Ahoj! Růza.

Vesele k sobotě.

— Viš, že mi teď jezdíme lacinějí drahou na tramp, než před zdražením lístků?

— Hele, nelichoť.

— Jo, jezdíme místo do Davle do Vraného a ten kousíček vždycky dobehnem.

Jsou ti lidi ale brozni tvoří. Tady čtu v „Trampu“: Hledá se bouda. Jak takovožhle mallčkost může někdo ztratit!

Modlil se tuhle Icik, když sjížděl s kopce na lyžích, docela nekřesťansky:
„Panenko Maria, šlajfuj!“

Jim.

„Ty pastoušku, víš co by to znamenalo dybych tu já nebyl?“

„Hm — umělej potrat.“

—šefe—

— A to já mám zase ze všech květin nejraději Macešky!

Hoban.

Přišel pan Parlásek nadrátovanej a v průjezdě vidí tabulku:

Po schodech nechoďte!
O 8. hodině se natírají schody!
Malíř.

Tak co měl dělat? Obratností pad'ourskou vyšplhal se nahoru po zábradlí. Při té úmorné práci si shodil klobouk. Tak znovu pekelnou jízdu po zábradlí dolů. To už ho slyšela stará a volá: Starej! Slyšíš tam dole? Můžeš po schodech jít nahoru! Von malíř neměl čas, tak natřel jenom to zábradlí!

Mussolini leží na smrtelné posteli.

Národ má z toho sice radost, ale z censurních důvodů vyšle k Duce mu deputaci.

To se ví, že se deputace také ptá, jaké má brduce poslední přání.

— Chci přistoupit ke komunistické straně!

— Ale, br. duce, blázníš, a proč?

— Až umřu, bude o jednoho bolševika míň.

Ptá se pan cestovatel:

— Prosim vás, neviděli jste mého přítele?

Sbor domorodců:

— Právě s ním obědváme.

— Já nevím, co se mnou bude, až umřu. Mně červi nesežerou —.

— — —?

— No, voni mě asi budou bojkotovat, protože sem je dával rybám.

Nejde mi do hlavy, proč se říká jistějm pánům pen-drek a nikoli správně česky pan-drek.

Ptá se nový člen zpěváckého spolku: „Co je to chorovod?“

„To je muž, který vodí choré z našich koncertů.“

Jusailim

Strašnou trpělivostí by bylo chtít chytit rybu za slovo.

— šefe —

- *Drahoušku, líbej mě na tom krhu ještě chvíli!*
— *Proč?*
— *Vono je to pohodlnější než si ho mejt.*

Jukaïim.

— *Īař mi hařdej řihá, že bych měl mít k tomu novému zímniku tahé lepší halhoty. No jo, copak si lidé v havárně sundavař taky halhoty?*

— *Chtěl bych nosit po Nekolným kalhoty nebo boty*

.....
— *Já vím, to ty by ses' chtěl udělat taky tak slavnej, co?*

— *Copak slavnej ani ne, ale abych měl v čom chodit.*

Drzost by byla, kdyby docela obyčejný někdo, říkal Frištenským kolego proto, že mu „položil“ otázku.

Človče! Ten Ježíšek musí bejt náramnej rváč. Náš fotr si ještě dnes furt stěžuje, že mu dal co proto.

- *Miláčku, nechce užít sladké chvíle?*
— *Nesmím.*
— *??*
— *Mám cukrovku.*

— *Jozef, dalo ti to hodně práce, než si ho uspal?*

— *Ba né, dal sem mu akorát jeden direkt.*

Dlouhý Joe:

Paťátko

Říkali mu „Paťátko“. — Nevím proč, snad že na pravou nohu trochu dopadal. Byl veliký a silný, na hlavě nosil starou vojenskou čepici s rakouským „jablíčkem“ a na sobě starou vojenskou mundur. Bydlel v lese a jen velmi spoře vycházel ven do města. Lidí si vůbec nevšímal a měl-li někoho potkat, raději se vyhnul. Když snad náhoda přivedla jej do města, stal se terčem oplzlých vtipů domácích kluků

Courali jsme se přes týden humpoleckými lesy, když jsme ho po prvé viděli. Seděl an velikém balvanu v opuštěném lomu a u něho stál velký pes. Sestupovali jsme dolů k němu a

až když jsme stanuli těsně u něho, rozštěkal se velký hafan.

Dost nevrle nás přijal, ale pozvolna stával se hovornějším, až konečně s námi uzavřel přátelství, ba i pes nám podal pracku. Ukazal nám svou jeskyni, v níž trávil už šestý rok a vyzval nás, abychom dnešní noc byli u něho. — Večer nám vyprávěl celý svůj životopis, který jsme napětím poslouchali. Ze sedlákovy synka chtěli rodiče, aby byl kněz. Jelikož nechtěl nikdy obléknouti mešního roucha, utekl a v 18 letech se dal naverbovat na vojnu. Propukla hrozná válka, zachvátivší střední Evropu. Odešel, aby bojoval na Rusi proti svým druhům a bratrům. Byl zajat a po pěti letech se vrátil do „osvobozené“ vlasti. Chtěl pracovat, ale na pravé ruce neměl tři prsty, které mu utrhl handgranát, vybuchuvší v ruce. Stal

se tulákem — a v jeskyni žije nyní sám se slepým psem a puškou, kterou někde ukrad mrtvému vojáku. Oči jeho zaplály zvláštním leskem, pak skanula mu po tváři velká slza. Slza nenávisti a úšklebek ke všemu, co si říká lidstvo

Ráno s prvním úsvitem vstáváme, ale sami Já a Ferryk. Paťátko nikde. Teprve za chvíli přišel do jeskyně a přinesl kus vonící pečeně. — „Vezměte snídani na vidličku, to víte, našinec musí umět všecko — i pytláčit — — —“

Loučíme se s ním srdečným stiskem ruky. Doprovází nás až nahoru nad lom. Bouřlivá Ahoj! voláme ještě z dále za ztrácejícím se stínem tuláka a štvance „Paťátka“.

Boxing & Athletika & Football

Jarda Jiráček (Toronto):

Jak se připravuje lehký athlet v zimě.

V zimě, kdy se pořádá nejvýše pár lyžařských běhů, lehká atletika odpočívá v blaženém spánku. Jinak je tomu ovšem v jiných zemích, kde stát pečuje o sport a kde jsou tudíž i kryté dráhy.

U nás, kde máme sice také krytou dráhu, ovšem naprosto nedostačující, musí se borci udržovati ve formě a připravovati na příští závody v tělocvičnách, pod vedením obyčejně bývalého rekordmana, který se v těchto těžkých poměrech snaží udržeti své svědění ve stálé a snad i vzestupné formě.

Velkou výhodou athleta je, pěstuje-li lyžaření, bruslení, tenis, woley-bal, basket-bal, ping-pong. Neměnění životasprávy má také velký vliv na udržení formy.

V tělocvičnách jsou to dechová cvičení, švihadla, nápravné cviky na ribstolích a chůze po kladině.

Sokolské náradí pro lehkothleta nemá významu.

V trampských osadách máme též několik velmi dobrých athletů, pro které jsou vlastně psány tyto řádky. Jsou to potlachy, kterým se právě títo kamarádi musí vyhnout. Víím, že to jde mnohdy dosti těžko, kamarádi jsou dobří, nabídnou čaj s rumem,

nemůžeš odmítnout a pak to nedohoníš.

Jsou osady, kde se pěstuje hodně sport, pořádají se sportovní meetingy a i ti ostatní mají radost, podaří-li se některému z nich docílit dobrého výkonu.

Proto, nesmějte se nám, kteří máme rádi sport, když u vás odmítneme kamarádsky věnovaný šálek čaje s rumem. Když už, tak bez.

Pro správnou informaci našich čtenářů uveřejníme v příštím čísle doslovný překlad kritiky o zápase Nekolný-Alvarez z berlínského „Box-Sportu“.

Křesťan z Jericha.

Vám, Čtyřem z Barthelmesu.

Děkuji vám upřímně za vaši kritiku. Otevřeně řečeno, přišla mi velmi vhod. Nevím, co jste mysleli tím výrazem, „že se moc honím“ ..

Napsal-li jsem něco do této rubriky, bylo to jedině na žádost Vodry a nepodepsal-li jsem některou z těchto věcí, bylo to z důvodů, aby všechno nebylo od toho „starého vejtahy“ Pídi. A že jsem se v Radiu vytáhnul? Byl to jeden z mých nejhorších matchů, neboť už ke konci prvního kola neměl jsem dechu.

Teď vám otevřeně řeknu kritiku o sobě, z níž uvidíte, jak jste se zbdli. Píďa Pešek nikdy pravým

boxerem nebyl. Jako závodník rohovník nestál za nic; byl to fláma, který taky dovedl lézt do ringu s dvěma čtvrtkami vína v žaludku. Snad jak trainer něco znamenal.

Píši schválně znamenal, poněvadž dnes je už taky na tuto věc flink.

Přijete, proč do Dykasta? Nevím, že bych byl do něho kdy řezal. Napsal-li jsem kritiku, vždy souhlasila s berlínským „Box-Sportem“, který je pro mě směrnatnější, než kritika „Poledního listu“ nebo „Českého Slova“. Chcete slyšet, co řek o něm jeden z nejlepších znalců čsl. boxingu? „Je to bublina, která co nejdřív praskne!“ Jak se vám líbí výrok tohoto pána? A je to „trochu“ jiný odborník než vy, aspoň dle vaší kritiky soudě. Dykast že je proletář?? To by i Bata podle toho musel být jedním z nás. Vždyť jeho dědeček prodával po domech bačkory.

Věříte, že člověk s 60.000 Kč (t. j. slovy šedesát tisíc) ročního příjmu, za kterým stojí fronta „Polední list“ a spol., ten že se k nám někdy bude hlásit?? — Nevím, kdo je nyní slepounem!!

Vám povděčný

Křesťan z Jericha

nebo vůbec bez podpisu, jinak Píďa Pešek, taktó značka Žid.

PS. Odpověď zpracujte na téma „Náš opuštěnej proletář Dykast“.

marko polo:

koloběh lásky.

Koloběh lásky

milenci, kteří se rozcházejí
co všechno způsobily sedmikrásky,
které odkvétají.

Oprašte prach starých knih
zmoudříme časem, budem jinačí,
do černých polštářů ukryjte řader sníh
než značky polibků vám krajky vytlačí.
Běda bosým! Slunce plove v medu
večer se posmívá svým botkám lakovým
mám hvězdy rád, jen zmoudřet nedovedu
a víím, co víím.

Hořká jádra, hořké slupky slov
lépe je nejhorší spolknout
přezrálá láska chladne jako kov
pro toho, kdo se chce zalknout.

ruda čermák:

hodiny snů

chalupy snů bílé ruce poutají
růžové báje kouzelník tvé retы líbám
na vodě opilé hvězdy se houpají
zatím co tiché úsměvy do očí chytám
jsi odešla.

na neznámé cestě jsi zapomněla
že na stolku hodiny tikají
tys nevzpomněla
do tmy zelená světélka blikají

podél šedé zdi studené ráno se plíží
čas ručičky honí po kulaté tváři
odvěký kormidelník
dnešek se červená v kalendáři

Lyže

s vázáním i holemi
Kč 120.—

Sportex,

Vinohrady, Belehradská 90 b
u nádraží

Žádejte zdarma ilustrovaný ceník!

Fanta Šerit:

dopis bratrovi.

Pamatuješ si ten den, kdy jsem přišel domu a měl jsem hlavu v obvazech? Měli jsme tenkrát doma hlad a já přinesl domů pušku, bodlo a mnoho ostrých paton, jež se ti tak líbily, a pul pytle ječné mouky, již jsem ukradl v jedné rakouské stanici. Byl jsi tenkrát dítě, ale já nebyl nic více, nežli ty a oba jsme měli stejný hlad. Vzpomeň si, že jsem tenkrát trochu divně mluvil a nemohl jsem poznat dobře matku. No, vis, rana do temene.

Vzpomínáš? Tak ti povím, proč ti tohle připomínám! Ty jsi dnes tak stár jako já tenkrát, když jsem měl horečku a nemohl jsem poznat tu, jež mě zrodila, ale utekl jsem z transportu, abych vám dovezl pul pytle ukradené mouky. — Když máš večer volno, jdeš jistě do biografu a jistě jsi viděl film, jež ukazuje bídu války, vši, hlad a vraždění, a viděl jsi vojáka, jež přijde domů raněn a přinese matce pytlík chleba.

Podívej se dobře na tu shodu a vzpomeň si na to, že, co já jsem vám vždy vyprávěl, spisovatel a režiséri filmu přesně podali. I ten člověk, jež měl tak velkou radost z bot mrtvého kamaráda, žil. Ale, co mluvím, on žil v tisíci životech a ten voják, jež donesl domů kus ukradeného žvance, žil také v tolika osobách po celém světě.

Spisovatelé nemusi ani svoje válečné romány prožít. Na světě je mnoho tisíců lidí, kteří prožili to samé, co jejich hrdinové, a já byl také mezi nimi. Bída není tak mnohotvárná, jako je štěstí těch, kteří nemusi myslit s rozbitou hlavou na ukradení ječné mouky.

Dopis brdských kamarádů a o co běží.

Kamarádi! Znamenitě jsme se ukázali s naší „Mikulášskou zábavou“. My, kteří máme mezi sebou kluky z redakčního kruhu „Trampa“. Brdy to byly, který v „Lucerně“ první volaly po trampském programu. Jak si jej představují, ukázaly v Kytíně. To že byl trampský program? Ty, kamaráde, který se nestaráš o politiku, ale jsi rád, že seženeš několik těch korun, abys mohl jeti na osadu, jsi byl překvapen. Ty ses těšil, že uvidíš kluky řádit, zpívat, tančit, ale zatím divoká scéna, která již před rokem na sebe bouřlivě upozorňovala, zklamala. Místo osadních vtípů, písniček a kanadských žertíků slyšel jsi jen politickou satiru s tendencí doleva.

Kamarádi z L. O. K. přišli, aby uviděli trampský program u nás, když jsme s jejich nesouhlasili. Úsudek mají. Jaký? To se radši neptej.

Starší kamarádi, v pořádku večírků zkušenější, na schůzích plní energie, tě opustili. V poslední chvíli sháněj povolení, hasiče, vítěj kluky, trampská veličina přijde až v 9 hodin. Starěj se ty, když večírek zklame, bude to tvá vina.

Když se tvořil S. O. B., nepředstavovali jsme si jej takto. Řekli jsme několikrát, že politika do trampu nepatří. Utržili jsme výsměch.

Prohlašujeme, že nejsme s nynějším programem S. O. B. spokojeni, a voláme: Kamarádi, pomozte nám vy-

budovat propast mezi trampem a poli-trampem a politikou!“ Jakou politikou? tážeme se jich. Chápou kamarádi, kteří podepsali dopis, smysl onoho slova? Politika, to je věc veřejná, něco, co se dotýká určité části lidí stejného zájmu. Jsou nějaké veřejné věci, které se dotýkají všech trampů? Jistě, že jsou. Dotýká se nás honění četníků, dotýká se nás zdražení jízdného, dotýká se nás připravovaná předvojenská výchova mládeže, která by prakticky znamenala konec svobodného trampingu. He, co je naší politikou! My nebudeme politickou stranou, ale budeme dělat politiku obrany trampských zájmů, budeme se zuby nehty bránit před sešněrováním předvojenskou výchovou, před všemi útoky pačourských vykořisťovatelů na nás. Kdo chce tuto politiku z trampingu odstranit, není tramp, není kamarádem trampských kluků, ale jejich nepřitelem, poněvadž pracuje, ať již vědomky či nevědomky, pro pačourské vykořisťovatele, kteří chtějí trampingu potlačit, anebo ochočít pro své zájmy

Podepsány osady:
Talking, Far West, Barbados,
Swenson.

Stanovisko redakčního kruhu.

Jsme si vědomi toho, že večírek v Kytíně zklamal. Ovšem z jiných příčin, než říká dopis. — Zklamal proto, poněvadž byl nepřipraven, poněvadž zklamali kamarádi, pověření provedením, poněvadž dělali věc lajdácky. Tito kamarádi, hlavně Irčan a Géza byli velmi ostře kritisováni jak ve schůzi Divoké scény, tak v T. V. D., a všichni bezpodmínečně uznali své chyby.

Avšak z těchto chyb snaží se někteří kamarádi z Brd udělati naprosto nesprávné závěry.

Trampové nežijí v nebi, ani nejsou vysokým plotem oddělení od ostatního světa, nýbrž žijí ve světě pačourů, ve světě společenského bezpráví bohatých vůči chudým. Tohoto světa si trampové všimají a musí všimati, oni s tímto světem bojují. Divoká scéna nemůže a nebude dělat vtípy pro vtípy, poněvadž to dělají „Humoristické listy“, to předvedl LOK na svém večírku v „Lucerně“. Trampové svým vtípem budou především řezat svět pačourů, vykořisťovatelů, s nimiž bojují. To je trampský program. Že ho „Divoká scéna“ provedla v Kytíně špatně, o tom nikdo nepochybuje. Že ho musí provádět lépe, to je všem členům „Divoké scény“ dnes jasné. Kamarádi volají ve svém dopise: „Pomozte nám vybudovat propast mezi

Je jedna velká bída a jedno velké utrpení nad naší třídou, nad našimi bratry, ať mluví řečí jakoukoliv. Jenom jedna věc je mně jasná, a to si i ty musíš uvědomit. Ten film ani ten román nestvořil a nevypráví žádný z naší krve. To je řeč člověka, jež popisuje, co viděl a slyšel, nebo co prožil, a nakonec takřka slyšíš jeho vzdech: „Zaplat Pánbůh, že sem z toho venku.“

My, kteří nejsme spisovatelé ani literáty, víme, že placení všech podobných katastrof připadáne vždy jenom nám, kteří jsme je nevyvolali, ale kteří jsme se proti nim nedovedli ubránit.

A to zapomněli ti režiséri i ten spisovatel říci. Zapomněli? Nebo mlčí proto, že za pravdu se tak dobře neplatí jako za beztendenční lženi věci, jež jsou hrozná a jež prožilo celé lidstvo proto, že nebylo dosti těch, kteří by vysvětlili, že nejlepší obrana i pro ty nešťabší a vykořisťované je útok proti vykořisťovatelům?

Uvědom si to i ty, můj mladší bratře, jež jsi trampem, a řekni to svým kamarádům. Řekni jim, že bídu naši zaviniła slabost a neprozíravost našich otců a bídu vaši že jsme zaviniili svoji slabostí my tím, že jsme nedovedli v pravý čas říci dost. Já ale věřím pevně, že to jednou řeknete vy, a pak budeme stati vedle sebe, ruce na rameni.

„Víš, která nemoc je nejzákeřnější?“

??

„Hamerhoidy! Ty dou na člověka vod zadu.“

drby z čundrů

Osada Utah

pořádá 3. února t. r. velký trampský mumraj ve všech sálech Národního domu města Smíchova. Ráz: Mezi dobrodruhy. Soutěž o věcné ceny za nejlepší masky dobrodruhů. Vstupné 8 Kč u pokladny, v předprojeví Kč 6.— Předprodej každý čtvrtek v hostinci u Karla IV., Vyšehrad, Neklanova ulice.

Kamarádi, přijďte si zařadit na náš VII. mumraj, budete jistě spokojeni. Ahoj! Osada Utah.

Oznamujeme všem osadám, že odešel od nás navždy náš milý a všude oblíbený kamarád Pepa Hejman.

Za osadu Santa Lucie
šerif Šakal.

Hlásíme novou osadu „Alca-Pone“ na toku Kačáku v Mokřím Cañonu. Naším přáním je, pěstovati nejlepší kamarádství se všemi osadami.

Kamarádi,

trampové, kteří jste bez zaměstnání: Radujte se, veselte se, ovšem ne z toho, že se nám narodil spasil, to už dávno odzpívali „věrní křesťané“, ale z toho, že vzešla spása i pro vás. Jedné hodné, milé „dámě“ se zrodil v její ušlechtilé hlavě plán. A nemyslete si, kluci, že to byla lehká věc. Jistě by to z vás nikdo nedokázal, kdepak — to musí být jen tak delikátní mozeček, jako má pí. Olga Fastrová, jen takový to dokáže. Jen si představte, co ta ubohá „dáma“ zkusila, než tohle všechno vymyslela, jak odpomoci nezaměstnanosti. Jistě z toho, chudák, hodně zešedivěla. Ne abyste se tomu, vy klackové, smáli, anebo se ulejšvali! A teď dávejte pozor! Paní Olga Fastrová vypočítala, že pradelna přijde hodně draho za dvacet až dvacetpět Kč denně, to je přece moc, že jo? A tak přišla na to, že by to mohli dělat mladí mužové za 10, to je slovy deset Kč, a ne brát zadarmo podporu. To je nápad, ne? To se jistě zaznamená do historie jako záslužný čin té velké vlastenky, aby děti věděly, kdo byla tahle Olga Fastrová! Vidíte, vy lenoši, jak se o vás ty naše „dámy“ starají. Hošouni, pomyslete jenom na to krásné zaměstnání, až byste prali tu „panskou špinku“ (ta není jako ta vaše) a až byste dostali všechnu tu krásnou inimitu těch buržoasních paniček a slečinek: kalhotky, kombiné, košílky, podprsenky a já nevím, co všechno ještě; a to všechno by přišlo do vašich pazourů. Hergot, kluci, mám dojem, že byste to ani nedoprali. To je přece něco, ne? Tak kluci, všichni, kteří jste bez makání a máte dlouhou chvíli, hlasťe se u pí. Olgy Fastrové,

aby vám opatřila to krásné zaměstnání. A ne abyste, vy holomci, zapomněli, té „dámě“ z vděčnosti políbit ruku a pokorně poděkovat za tu milost, kterou vám poskytla tak vzácnou radou!

To všecko bude za 10.— Kč denně. Kluci, stačí vám to? Božena.

Do Dvora Králové a okolí!

Všem hošounům a dítkám zdejším i přespolním poslušně meldujeme, že jsme umakali osadu, který se nadává „Toledo“. Zdravíme srdečně osadu „Grey Grizzly“ a šerifa Miliona. Za vosadu Toledo Ferrv.

Osadě Lone Star a Batalion za kamarádské přijetí a pohoštění děkujeme. Eman Trojan, Standa Derviš.

Všem trampským dědům, babičkám včetně cucanů oznamujeme, že v Olomouci vznikla trampská osada „Toula v lci“, čítající včetně nenarozených dětí 7 členů. Přes zoufalý odpor mocných tohoto světa ulovili jsme pro sebe zinní wigwam v krásné lesní krajině a pliváme teď s výše své bohorovnosti na všechny paďoury. Když jdem kolem paďoura, rozviklají se nám nohy a ruce a provádějí bezděčně fackovací prostocvyky. Jinak jsme ale zdraví. Jestli máte pro nás nějaké rady, nepohrdnem.

Za „Toulavé vlky“ Jim.

Co se opravdu stalo.

Píšeme o paďourech, že, když s chudáka stáhli košili, že by s něj nejraděj stáhli i kůži. Možná, že jo, že však nejsou tací všichni, o tom vás chci poučit.

Pakovat deky!

Kolínské osady „Orkán“, „Magua“ a „Čtyři příšery“ upatlały rukou nerozdílnou velký ples trampů, vágusů i thranů na den 24. jedna t. r. za účinkování celé trampské veřejnosti a to v místnostech restaurace Slavie. Kluci z všech koutů naší RCS, přčundrejte se, chceme si se všemi stísknout ruce. O chrápandu pro 250 cizokrajných postaráno. Ukážeme, jak si představujeme scénu. Kdo co umí, musí na prkna. Výtěžek se věnuje na rozšíření našeho tisku, Kamarádi, plšte, kdo a hlavně kolik osob od té čí oné osady přijuchá a to nejdéle do 20. t. m.

Varujeme před návštěvou ve smokingu!

Přijedte, najdete všechny dobré kluky!

Očekává vás za spojené osady

šerif Teddy.

(Adr.: Franta Šťastný, Kolín 44.)

Tak jsme po delším čundru, abychom ukončili rázem naši hladovku, jeli domů vlakem. Čtyři na lístky, a já, jako uznaná autorita v těch věcech, měl na vybranou; buď pěšky, nebo na černo. Anžto jsem si řek, že mě můžou jen vyhodit, tak jsem jel. Vše slo dobře do taktu a i naše žaludky se rozhodly na stejné melodii. V Kralovanech přisedl k nám nějaký pán s břichem co by bečička, a když nabral dechu, začal se s účastí vptávat na naši odyseu. „To máte i hlád, co?“ řekl, a požádal nás o nůž. Rozbalil svůj kuřák a vyndav salám, jal se ho krájet. My se těšili, že nám nabídne a v předtuše těch hodů jsme již polykali sliny. Tlustoch ukrojil kus a zbytek schoval. Pak pojídaje ukrutí kus s houskou, nám povídá: „Jó, hoší, já s vámi cítím, já vím co je hlad.“ Kluci, kamarádi, k tomu jsem mu já půjčil svůj nůž. Když to zbodnul, vytáhl z kapsy metál, revisor ČSD a chtěl jízenky. Brácha mu je podal a on je buď zapomněl spočítat, nebo nevěděl, kolik nás je, a tak jsem si to šupajdil dál. Z toho si vemte poučení, pod lampou že je největší tma, a když se paďour zmýlí, může být i hodnej. Akela.

TRAMP a taky-TRAMP.

On v nažehlených „pumpách“, na kotníky spuštěných, příkrývajících jeho nové kanady, jelenicovou a pravyými kostěnými knoflíky zdobenou vestou, se směšnou obrkovanou pokrývkou na hlavě, ideál žen, stojí před nádražím a pošilhává po kolemjdoucích, zda budí obdiv, zda hltají jeho krásnou „uniformu“ všech tech taky-trampu.

S posměškem a sarkastickým předpudrovaným úšklebkem dívá se na opáleného a zarostlého — proň — vágabunda, který, obtěžkán starým chlebníkem, zapadajícím do přirozeného rytmického cvakotu jeho ocvo-kovaných „bagánů“, s veselou, upřímou a nikomu neubližující tváří chvátá tam, kam ho táhne jeho samotářská

osada redakce

Strong-heart

pořádá 18. ledna v Lidovém domě na Pankráci divadelní představení „Pan Pačour mezi trampy“. Zveme vás všechny, podpořte tím kamarádkou osadu Strong-heart.

povaha, jeho zvláštní, snad nevypsatelný cit přitažlivosti — do lesa.

A teď posuďme sami tyto dva druhy trampů.

Jeden právě proto, že nemá na sobě nažehlené a krámským naftalinem prosáklé šaty, je štván všemi, kteří nedovedou rozpoznat člověka, než podle šatů. Tomu vrhá se v tvář, že jest ničitelem přírody, ač je to proň největší krivdou, neboť příroda je proň nejlepší a nejvěrnější milenkou, která ho nezklame.

Oproti tomu ten, kdo nemá onen — možno říci — sblížující cit s přírodou, kterému nezáleží na ranách, učiněných přírodě, je v očích skoro všech — dobrým a neškodným trampem.

Podle mého úsudku je tramp veselý blázen, oddaný svou duší přírodě, který s ní žije a dýchá, a který jí nemůže již proto ublížit, poněvadž by zabil se i s ní.

Toť náhled můj — nevyvratitelný. Kabel.

A ještě k polemice o literatuře a filmu.

Nové rubriky, zavedené v „Trampu“, vzbudily hodně zájmu. Byly hlasy pro i proti. Redakce dala místo oběma. Napsáno bylo o tom sice již dosti, neškodí však, ještě něco připsat. O hliďce sportovní mluví sportovci. Budiž po jejich. Každý máme o něco zájem. I o literaturu a film! Dobře uved Valda z Oktábru: Uvědoměným musíme být každý. Ať už jen tramp či tramp — proletář. Jinak tě každý oblahe. A že se na nás připravují, víme každý. Tedy k věci: Někdo si přece jen může koupit knihu. Dobrá. Doví se, která by byla vhodná. A kdo si knihu koupit nemůže, doví se z kritiky stručně to, co v dobrých knihách je. Ovšem, kritika nebývá stejná. Někdy se také může koupit. Ale dobrá kritika a rada bude jistě ta, kterou ti dá kamarád, který se buď v literatuře vyzná nebo si knihu může koupit...

A o filmu:

Je pravda, že kritika o filmech dostane se do „Trampa“ pozdě. Je i pravda, že na premiové filmy, o kterých se píše, mohou jít jen pražští trampové. Ale to ještě neznamená, že o filmu, na který nemohu jít, nesmím nic slyšet nebo číst! Čím je mi stručný obsah knihy, kterou si nemohu koupit a mám o ni

zájem, tím je mi posudek o filmu, který nemám možnost vidět. Myslím proto, že kratičké zprávy neškodí a že budou v dnešní době, kdy právě jako si nemůže každý koupit knihu, nemůže každý jít do biografu, docela vítány. Ne ovšem na úkor ostatního obsahu listu.

Vždyť je „Tramp“ nyní jenom náš! Můžeme jen vítat, že se jeví o něho tak veliký zájem, neboť ten nám také dopomůže k tomu, že budeme moci mít v „Trampu“ vše a pro všechny. A k tomu musíme pracovat. Ukázat, že „Tramp“ může existovat docela beze všech tiskových fondů, a peněz smrdících mutějovickým uhlím a válečnými půjčkami, blahé paměti.

Přej a bude ti přáno —

Dej a dostaneš (třeba přes hubu). Ahoj! Haba.

Veškerému trampstvu v Čechách a okolí!

Všem pamětníkům trampského potlachu v Kolíně vznamujeme, že střešina šerif Teddy pro neobyčejný úspěch rozhodl se tento opakovati s tím rozdílem, že bude na sále. Vyzýváme všechny osady z Prahy a přifařených obcí, hlavně Gumarády, Mídas, Osadu Mladých Sigrů, Kamasas z Úval a i. a i. k nejhojnější účasti. O zábavu, pití, nocleh dobře postaráno. Společenský úbor, smoking, štráfkové kalhoty, nejlépe však kanadky, pumpky a svetr. Děvčata s sebou!

Koná se dne 24. ledna v Kolíně v rest. „Slavie“ a doufáme, že nezklamete. Ahoj!

Pořádají osady:

„Organ“, „Čtyři příšery“, „Magua“, „Hove Call z Ouval“.

—šefe—

Všem kamarádům oznamujeme založení osady stanařů „Novgorod“ v Poděbradech Rascage, kapitán.

Mým narodám!

Každodenní potlach, kluku z „Lowe Calu“ v Ouvalch, vodbejvá se v neděli odp. v rest. p. Žáčka na Slovanech. Tedy, bludné duše, které se k nám zatoulají, nejdív na pivo a pak to ostatní (vostatné takový pivčo, jako má Žáček, už za to stojí). A Gumarádům a Bužirovi. Kdyby přišli, tak nejsme domu, antoť já nedal na čajdu ani vorla, a tedy bych nerad dostal facičky (vidíte, to máte pěknou pověst z těch žerifiků). Zdařbůh, Tě bůh a Ahoj — šefe a Vlasta (šerif). A ty Bužire se dej na pokání a přijď.

Čechy, Morava, Slovensko!

Po svém návratu z cesty kolem světa děkuji ještě jednou všem osadám, které se mne ujaly a snášely odevzdané moie obžerství, potažmo kanadění různého druhu. Osadám: Hawai, Hobo, Skagway (Ostr.), Silver Star (Břeclav), Waikiki (Bratisl.), Avionu, Colorado, Cañon Riveru, Měsíčnímu údolí Peticonu a „13“ (Brno), Bad Cands (Mikulov), Los Cabaleros (Strakonice), Modré Osmě a Idaho (Budvajs), Mrzákům (Plzeň) a Vyvrženčům (Rokycany) řvu ještě jednou Joha y Noha. Speciální Ahoj! posílám Joe Maríňákovi do Příbrami, Esovi ze Silver Staru a Hawanovi od Hawai. Salem Alejkm, Buzir zpustlík, t. č. na Santa Puelu

Tedouši, neznámý kamaráde,

níc si z toho neděle, že jsi musil prodělat tu věc s těmi trampy. Jsi jistě mnohem více trampem, nežli ti, který měl pumpky a bílé čapky, protože jsi kamarád. Možná, že se podobná věc stala už i jiným. Nejen tobě. A stane se ještě vícekrát. Vš, parasiti jsou všude. Letos v létě, na zpáteční cestě z čundru, ovláždali jsme si svá vyprahlá hrdla v zahrádce venkovského hostince. Byli tam i jiní trampí. Vtom se přihnal noví, volající veselý Ahoj. My jsme to, ovšem opětovali, a tu, blízko mne sedící tramp (prozradím, že je z osady Marion) vece: „Ono to vyjde odpoledne na špacír a myslí si, že už může volat Ahoj.“ — Měla jsem sto chutí mu říci, že proto, že on nosí španělský šátek na hlavě, a má výbojně vousky a la Menjou, nemá ještě privilegium na to. Jak vidno, takovi také nejsou trampí-kamarádi, protože už jejich desátý předeš se narodil hluchým pačourem. — Tím končím. Zároveň pozdravuji „žabáky“, i kamarády z osady Benton, Ahoj! Růža.

Následující značky mohou si v administraci vyzvednouti dopisy: „Cena“ 1, „Fotočka může být“ 2, „Okolí Prahy“ 4, „Libřice nebo Luka“ 11, „Jaká cena“ 1, „Bez podílu 1, „Hotově“ 1.

Malý oznamovatel.

(Slovo 1 Kč. — Pro předplatitele a přispívatele 70 haléřů. Tučně tištěné slovo dvojnásob)

HLEDÁM DVA KAMARÁDY z Prahy, chtějící jezdit do chaty — co podílníci. Zn. „Kamarád“.

CHATU U VODY koupí tramp. Zn. „Sázava“.

KOUPÍM lyžařské boty. Zn. „Zachovalé č. 45“.

KAMARÁDKU hledá tramp. Značka „Osada“.

Redakční sdělení a Salon od-
mitnutých z techn. důvodů až
v příštím čísle.

Osadní pošta.

kamaráde, Milo Plachých!

Nerozuměl jsi dobře článku Franty Šerifa!
A Franta Šerif se snad zase špatně vyjádřil!
Rozhodně však nemysli Franta Šerif že by
každé ruce. co jsou bílé, zasluhovaly kopnutí,
vždy jeho ruce jsou taky bílé nanebevš sнад
odřené od řídítek motocyklu a od dřevních
klků Vždyt ruce proletáře, třeba byly bílé, si
musí každé sousto zrovna tak vydělat, jako
třeba ty moje ploutve rozedlané do krve za
mizerných 200 Kč týdně. Myslel tím ruce řa-
dounů ruce bílé a piece špatné, protože křes-
tůj tím nehorším, lidskou bídou! Neznáš jistě
Frantu Šerifa. Je to dobrý kluk, a nemám taky
v úmyslu se někoho zastávat ale konstatuji
jen to co je pravda Ahoj!

Lecián, osada Šibenice.

Sakalovi z Brna.

Má třídní nenávisť je láska k tobě.

Na slezine 27. III. 1930 jsme se dostali do
polemiky o třídním mém stanovisku - tra-
mpingu - weekendu atd. - chtěl bycn ti napsat
dopis - týká se to však mnohých kamarádů,
to co se týká tebe - mnoh - hlav stejně myslí
s tebou, mnoho mi těch vřada za to, co teď
tobě napíšu. Ale i tak bude dobře, protože není
tam život kde je klid, není tam život, kde ne-
máže si člověk člověku fici pár třeba i hodně
nepríjemných mluhův slov. Ale i dobrá má-
ma své děcka bije. Tak teda: třídní nenávisť.
U mě je to uměnavisti posvěcením - dělá
mne od prasete, které trpně snáší porubu, cpaní,
i kudlu na hrdle - je ní zároveň kusem hrdo-
sti, je mi programem, a chceš-li, je mi největ-
ším kusem života. Kdybych neměl třídní ne-
návisť, neměl bych kamarádem Šakala, ne-
něl bych kamarádem posledního nádeníka na do-
lech, neměl bych tolik tepla v srdci, abych
mohl fici „Vy všichni, kteří pracujete, trpíte
a bojíte se, jste kusem mého já - kusem mého
srdce“ - ale snad bych se zamíchal mezi tu
branžu pukatých padounů a hlásal bych heslo:
„Paže tuž, vlasti služ - a co Čech, to Sokol!“
- kláněl bych se hluboce k zemi před modlou,
která sluje kapital, a která tě honí, po vlasti
české za kusem chleba, která ubíjí v prole-
tářské mámě lásku k vlastním děckům a nutí
chudá děvčata nabízet klín paralytíkům z cud-
ných měšťanských počestných rodin, která dělá
z mužů v 35. letech starce s vyřáhanými ru-
kama a ohnutým hřbetem. Snad bych se vi-
plivnul na vás, mé kamarády a žil bych jak ti
mnozí, kteří se nechali opít „nepolitičností“
těchto různých organizací „přeskoč přelez,
nepodlez!“ - Pročpak se, ti Šakale, motá
v hlavě taková myšlenka, že ní potřebí
třídní nenávisťi Rekm jen - je možné fici
vojákoví, aby bojoval a vítězil oez pušky?
- Má puška je třídní nenávisť. - A kamaráde,
to jsem se naučil u komunistů - ne, to
jsem se naučil u kapitalistu, tam je odvěká
třídní nenávisť ke všemu tomu, co cítit mate-
rielní chudobou. Oni mne naučili nenávidět -
třídně nenávidět. Oni ve mne abili lásku
k vlasti, oni ve mne zabili krásný obraz
28. října, oni ve mne zabili víru v nový lepší
pořádek cestou evoluce. (Ano, pane censore!)
Na našich boudách vzrůstá nový svět - ale
nenechte na těch boudách vyrůstat mech
starých, nesčetněkrát omýtaných hesel o lo-
brém světě cestou výchovy, cestou pozvolnou
- všechno, Šakale, co stul kapital ze svých
hrabivých ruk, pusilil prachem před třídní ne-
návisťí - a zmotal se vždycky za čas, až mu
vždy pomohli ti, kteří hlásají „všelidskou
lásku“. - Dnes jsou statisíce nezaměstnaných,
kriminální se plní zajímavými zločinci, zlo-
dětů z bídy celý ženský chudobný svět křes-
tuje se svým tělem (za 5 Kč kus) - a „Česko-
slov Červený kříž“ zahajuje „řýden ochrany
proti úrazům“, sl. Masaryková má náhodou
možnost, poučit se o humanitních heslech dobře
proto nechala vyvěsit plakát: „Neutrácej čas
a peníze po hospodách, nechoď na schůze a
věnuj čas vzdělání“. - „Nejlepší doktor je:
dr. „Opatrnost“ atd. - snad se tím ty tisíce

na ulicích možerou. - To je všelidská láska
v praksi. Šakale, ty kluku dobrá, nenech své
srdce dát prožrát pohádkou v této lásce. -
Vezmi si příklad z 28. října 1918 - měl já
nás kamarády, a dej si do hesla tramuských
názor: má vlast: svět: má národnost: člověk
A pamatuj si: láska pod niuie - nenávisť
naopak. Na to můžeš vzít ied čím víc tě
kdo bude bít, tím víc budu iej nevávidět -
a jedno z nejhorších, je vidět kamaráda trpět
umírat - Brandy R. U. R.

Kamarádi, trampové!

Jak jsme již oznámili, založili jsme osadu
Donnogo Tonka v Lenešicích Brzy po zalo-
žení udělali jsme čundr do blízkého města
Loun, oslavit narození Ježíše Krista. Kluci
usuzují: Já níže podepsaný kluk zůvřivý tramp
trochu jsem se vožral a trochu do kluků ryl
Nebýlo to kamarádké byla to blbá volpice,
odměna za to vandr z osady. Je to správný?
Za malou vopičku boty na dobro? Tento pří-
pad stal se také Mildovi Kaktusovi z osady
Krkavců, dělají mu také fóry... Nefedsta-
vuje si trampa jako barového výtržníka nebo
alkoholika, nyslím ale také, že je blbý, jít do
hospody pít sodovku. Kluci, já jako bývalý
osadník nyní vvrženec volám do pustín naší
vlasti. Nepaďoufťe. Ať žije volnost, jinak nás
s Kaktusem donutíte založit osadu trampů ab-
stinentů a z vás naděláme čestné předsedy.
Ahoj vás na smrt jdoucí Kulhavý Joe.

Mikimu ze Zambelz.

I tvůj článek o toulavém psu chápu, sdílím
s tebou tu tvoji velkou bolest - lituji, že e
to muselo přihodit u mne, Odpuť! Šel si na
čundr, vid, abys poznal kamarády. Ale proč
zrovna u mne bylo ti tolik ublíženo? Více
ti fici nemohu - však vš. Děkovat si nemu-
sel, nedělal jsem to proto, abys mi pak snad
veřejně děkoval, udělal jsem to rád. To, co si
doulal, se ze jednou dočeš v Trampu, již se
bohda nestane. Škoda - ne, ale moje. Pozdra-
vuj tam vodemé Břevnov vod Vonášků až
k Markytě. Odešels a nenechal si mě tu adie-
su, piš třeba na osadu. Jsem tam každou so-
botu, Ahoj, tobě a osadě Hoban.

S radostí konstatuji, jak vysokého čísla do-
stoupil návštěvy v loňském roku v osadě Hobo
pod Ondřejníkem (Morava). Přišli většinou
čundrem: Ferry a Faňour z Ophiru, Sázava;
Šerif Adelaida, Libfice; Ghandi-Tukatan, Ji-
čín; Bužír-spustlík, Santa Puelo, Most; Jim
Court a Red Riever z Grand Canionu, Chru-
dim; Artur a Redy-Samota, Proudý; Milča
z osady H. G. 5, Zampach; Bimbo a Casanova -
Eldorado, Břeclava; Leo Jil-světoběžník; Miki
ze Zambelz; 4 Přerováci Ešo-Silvestar, Bře-
clava 2krát; Kantor Houbař Pepa Kristus-har-
monikář, Ahasver Malý Joe ze Zlatého údolí,
Praha; Sakal Bob a Sandi, Iška, Brno; Lucie,
Praha; Láda, Venca, Bogan z Adelaidy, Li-
bfice; Florina, Černý orel, Venca Šerif, So-
ra, Praha Silvestr - Nový rok

leš mě, že jsem vám, kamarádi(ky), mohl
posloužit tím nejnutejším na vašich čundrech,
rád na vás všechny vzpomínám a těším se, že
i v tomto roce nezůstane chajda u nás v týdnu
zavřena. Kolik vás přijde letos? A co vy tam
z Budveisu a co Plzeň, Kolín Duchcov,
Bratislava? Žádný čundr? Čeká vás
Hoban.

Hrdinu z „All Devils“.

Kluci a holky! Děkujeme za kamarádké
přivítání, kterým jste nás „pocitili“ při posl.
potlachu. Obzvláštní dík voláme za ohromné
množství žrádla a chlastu, jímž jste nás za-
hrnuli - jakož i za teplá lůžka, která jste nám
znavený a zmrzlým ochotně postoupili. Čaj,
který nám vaše mylé squaw připravily, byl
hodněmoc fajn, až na to přepuncování. Bylo
by zapotřebí, abyste je nenechali tolik prac-
vat síc vám brzy sestárnou Nelíbilo se nám,
že v osadě postrádáte: pudr, voňavky a jiné
„trampské“ přípravky na dělání fasády, bez
nichž se žádný z nás trempů neobejde. Na
vaši odvahu a serdnatost, kterou jste vokázali
v noci, jsme hrdí! Vopatíte si do boudy „kano-
na“ dřív než bude pozdě! S křováckým řevem
Vousatí Jidášové.

Kamarád.

Maugline, musím ti sdělit, že jsme se do-
čundrali zkrachnutí s téma perkama taky do-
mu. (Bylo už nejví na čase, vždyť už jsme

šilhali hladu.) A to musíme v prvé řadě děko-
vat tobě, kluku zlatý, který ses o nás, co se
týče žrádla a prachů všemožně staral. A zá-
roveň nám byl nápomocen v tom čundrání a
mangelení po Mostě. To, cos pro nás udělal,
ti jistě do smrti nezapomeneme. A budem si
radi na tebe vzpomínat, protože jsme v tobě
poznali kluka, jemuž je doopravdy kamará-
dství nade vše. Těšíme se na te a ostatní dobří
kluci, kteří jsme tam na Severu poznali a
fveme na shledanou v našem jarním potlachu
na Sázavě. S kamarádkým Ahoj ti fvou kluci
z Gumarádů Sonory a Ophiru Cinta!

Chatě „Arkansas“, Čerčany.

Kamarádi, podah jste řádný důkaz svého ne-
trampství Víte, o co se jedná?
Nohejl t. č. Teplice.

Ahoj „Merido“!

Kamarádi, děkuji Vám za veškerou ohnivu,
vodu a vychrápání. Hošouni, prosím vás, dejte
vše do pořádku což nechejte pokračovat tak,
jak jsem s vámi začal? Šerife, nemáš slovo?
Brunere, stavej se také o něco! Až přijedu no-
druhé, ať je vše v pořádku Ahoj všem
Nohejl.

Vašek z Brna.

Při čtení tvého článku v Trampu, dato-
vaného 12. XII., poznal jsem, že máš dobrou
vůli, - však jednotlivců málo dokáže a proto pro
začátek jenom adresu N. Felsch, Brno-Zidenice,
Resslova 107.

Fěšáků z Adalajdy.

Přijď zase někdy k nám pokecat, anebo mě
napíš. Mimochodem, poptej se tam u vás u
kluků na řáky vobstarožní kanady. -šefe-

.. a tobě všivoro!

Ty lumpe starej, slyšel sem, jak si rádiil
na Silvestra, a to tě ani nenapadlo, abys natáhl
sejráky a přišel pro mě. To víš, Tonda mě to
všechno fek a já si to pamatuju. Ohledně té
lulky cos mě přičil, voznamuju, že mi v ní
chytly saze a celá lulka lehla popelem. Ahoj!
A koukej, ať přijacháš, Bette se také stýská.
-šefe-

Joe - Modrých dálek!

Srdečný dík za pozdrav i od zdejší osady.
Jsi dobrý kluk. Nezapomněl jsem a nezapo-
menu. Kdy přijdu nevím. Možná; že se nymf
vůbec nesejdeme. Jsem si ale jist, že po tom
velkém mýchání se jistě sejdeme na druhém
břehu. To pouto, to vše, je tam v modré dáli rudy
květ, co nás spojuje, je neislušnější. Nezapom-
nějme a nekompromisujeme. Vím, že naše říz-
halené košile s visoukánými rukávů budou
jistě vředu. Ahoj!

Oldšerif, t. č. Rudá laiga, Písek.

Klukům z osady „Seton“ v Loďenicí!

Byli jsme u vás ve vosadě. Máte to tam
móc hezky. Ale kde jste pořad zalezli. Poře-
bovali jsme se tam vyspat, ale všechno bylo
zamčený! Až budete pořadat potlach, nezapo-
meňte nás pozvat Ahoj fvou dva vyžirkové:
Redskin a Morgan ze „Seamew“

Všem

ořátelům a známým na vědomost dávám, že
nejsem ani totožný, ani v příbuzenském po-
měru s panem Morganem z Meliškova článku
„Podvídka o středověčném kapru“. uveřej-
něném v „Trampu“ č. 45, str. 3. Za zneužití
mého dobrého jména (byl i náhodně) udělal
tímto Meliškovi písemně čestného hobla. Ahoj!
Morgan, šerif osady „Seamew“

Osadě „Ontario“.

Fricku a Alle, jak se daří po tý řezi u p.
Pfeucila? Nechci si s váma nic nic začít,
protože jsem začátkem (ze žlutěma ruk.) a na
vás bych nestačil, ale upozorňuji vás, že před
krátkým časem se nám zrodila k milému naše-
mu i ostatním překvapení, osada zničící na
jméno též jako vaše „Ontario“ Jsmo jenom
čtyři, ale draví kluci a dovedeme se bít za
osadu až na život a proto se vás nelekáme a
naše osada zůstane, jak se narodila. Máte-li
něco proti tomu vezovte se a bude pro mne
velká čest, lehnout si na ló vteřin za chráněný
jména a cti naší osady. Lágr v letě v Měche-
nicích nad Ouředníkem a sidlo v Radlicích.
Mohutný Ahoj za osadu „Ontario“
šerif Cassidy.

Nově objednávky.

Trampové z Běhánek 5, Šerif Kavoň z Přerova dalších 9, trampové z Břežánek 3, Děti neklidu dalších 5 předplatitelů, Herejt - Paředly 10, Ferry z Brna dalších 5, Čtyři z Barthelmesu dalších 35 předplatitelů, Šefe dalších 13 předplatitelů a 54 různých abonentů.

Na co kluci čekáte?

Ale hádáme se, jaké „i“ se píše ve slově Pikovice, a tak čekáme, až ho bude vrátný vyvolávat.

Kamarádi, na osadu vezměte jen výbornou dršťkovou polévku v kostce

„Perfecta“

Ve dvaceti minutách vařená. Žádejte všude!!
Balíček na 3 porce za Kč 3.—. Továrna
Karlín, Zahradní 7. Tel. 29414.

„Co tady děláš u ty studny?“

„No, vracím ji vo co ji ten rošták hostinskej vokrads“ —šefe—

„Víš že starej Suchánek sežral za tři měsíce ženě celé věno!“

„A přinesla toho hodně do manželství?“

„No jeje. Dvanáct psů a osm koček.“

— šefe —

Kamarádi,

zvu vás bezzávazně k prohlídce mého prvního zboží pro lyžaření. Při odvolání 50% slevy.

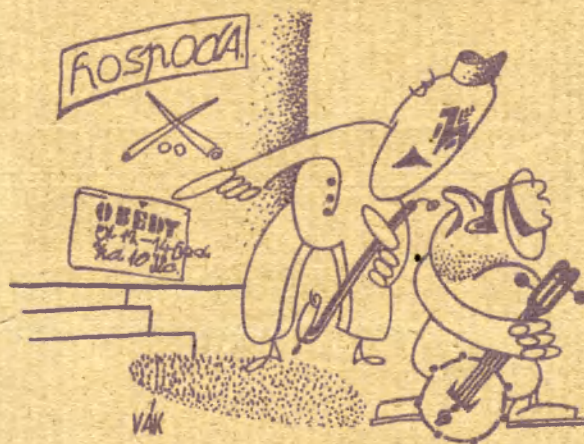
Václav Veselý,

Smíchov,
Fibichova 4.

— To se divím, že tomu Parláškoví po těch dvaceti pivech nic nebylo a sotva to udělal dvě slivovice, tak začal vytloukat hospodu —.

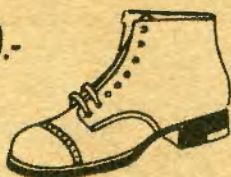
Hoban.

Sem deme na oběd. Tady můžeme obědvat celý dvě hodiny!

Bata DOBRÁ OBUV SPORTOVČŮM.

49.-

Číslo 27-30 Druh 3262-00
Chlapcům na bruslení a
sáňkování dullboxové boty.

79.-

Číslo 35-42 Druh 3265-00
Dámské sportovní z hnědé-
ho dullboxu pro bruslení,

99.-

Druh 3267-00
Sportovní obuv na výlety
a do největší štrapace.

Desky na II. ročník „Trampa“ nechá-
váme právě tisknout a kdo na ně reflek-
tuje, přihlaš se nejdéle do 14 dnů, neboť
jich bude zhotoven pouze omezený počet.
Cena bude vehni nízká. Rovněž chybě-
jí-li do ročníku některá čísla, je nutno
se o ně ihned přihlásiti.

— Mercedes, slušej mi ty fousy?
— Určitě, von aspoň není ted'ka vidět
tolik ten tvůj ksicht.

Trampové!

Diry všech velikostí kupuji za nejvyšší ceny. Značka:
„Továrna ementálského sýra — ihned“ do admin. t. l.

„Šerife, vtevři ventilátory, Dandy si hraje na belgic-
kou míhu!“

— Koukej, ta holka má krásný
vlny na vlasech!
— To bude asi vod Vacka.
— Depak, ta spí ve formě na
bábovku.

— Kluci já se dám operovat: —
No, no, copak je s tebou zas??
— Ale bolí mě, že maj jiný plnej
žaludek — a já ho mám prázdněj. —